

Možná, že ho zavřou, pomyslel jsem si, ale furt je na tom líp než já.

Franta postupovala pomalu, ale nakonec jsme se dočkali. V předpokoji místnosti, kde se fotografovalo, stálo veliké zrcadlo. Skoro jsem se nemohl poznat, když jsem se v něm viděl. Uniforma mi pěkně padla, nášivky na klopách v barvě mořské zelené na šedém podkladu jen zářily. Zpod polní čapky, kterou jsem si posadil frajersky trochu našikmo, vykukovaly hnědé vlasy a knírek pod nosem mi dodával chlapecký vzhled. S trochou zahanbení přiznávám, že jsem byl spokojený s tím, jak vypadám, a s chutí jsem si stoupl před fotoaparát. Nedávno, když jsem se přehraboval ve starých fotkách, jsem ten obrázek našel. Vypadám na něm jako trouba. Ale tak to je u starých fotografií skoro vždycky.

Poslední hodiny na svobodě jsme prochodili po městě, dali si pivo a velký řízek s bramborovým salátem.

„Možná, chlapi, že je to poslední pořádný jídlo na dlouhou dobu. A možná poslední v našem životě,“ prohlásil Franta.

„Nepapuluj a jez,“ na to Dušek a s chutí se cpal. Zato mně se v tu chvíli stáhnul žaludek tak, že jsem tu dobrotu málem nedojedl.

Ráno jedenáctého srpna vládl na čáslavském nádraží organizovaný chaos. Civilisté byli odstaveni na „druhou kolej“. Jejich vlaky měly celé hodiny zpoždění a řada osobních spojů byla zrušena. Přednost dostaly vojenské transporty.

Od Brna směrem na Kolín jezdil jeden za druhým. Mezitím na vedlejší kolej najížděly nákladní vagony, do kterých se nakládaly kanony, munice, polní kuchyně a zařízení, která

Josef Kasal před odjezdem na frontu (1914)